

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1983/2021
31.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Лисинац, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд – Технички центар Краљево, Одсек за техничке услуге Крушевац, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1167/20 од 12.02.2021. године, у седници одржаној 31.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1167/20 од 12.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 83/19 од 27.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужиоцу рад на основу уговора о обављању привремених и повремених послова код туженог почев од 21.03.2013. године до 31.05.2019. године прерастао у радни однос на неодређено време у смислу члана 37. Закона о раду и да се обавезе тужени да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време почев од 28.02.2019. године. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1167/20 од 12.02.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у периоду од 21.03.2013. године до 31.05.2019. године био ангажован код туженог на пословима ..., а обављао је и друге послове по налогу непосредног руководиоца, али у различитим службама, по основу 20 закључених уговора о привременим и повременим пословима. Тужилац је радио на основу пет уговора у периоду од 20.03.2013. године до 31.01.2014. године, без прекида, али не дуже од 12 месеци, да би након истека петог уговора, који је закључен 08.01.2014. године, наступио прекид у радном ангажовању тужиоца у трајању од шест месеци. Након тога тужилац је радио месец дана на основу два уговора, а након истека седмог уговора, који је закључен 01.08.2014. године наступио је прекид у трајању од четири месеца. Тужилац је затим радио шест месеци на основу два уговора, а након деветог уговора, који је закључен 02.03.2015. године, наступио је прекид у трајању од скоро седам месеци, а након тога у периоду од 25.01.2016. године до 30.06.2017. године тужилац је радио без прекида на основу шест уговора, али не дуже од 24 месеца, да би након петнаестог уговора наступио прекид у трајању од четири и по месеца, све до закључења шеснаестог уговора 23.11.2017. године, након чега је тужилац радио без прекида све до истека последњег уговора закљученог 26.02.2019. године, односно до 31.05.2019. године, али краће од 24 месеца.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили, као неоснован захтев тужиоца, применом члана 37. Закона о раду, сматрајући да су странке закључиле више уговора о раду на одређено време, међутим да је тужилац у спорном периоду радио са прекидима у раду, те да са тих разлога нису испуњени законски услови за преображај радног односа.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су оценили нижестепени судови да се у овом случају уговори о обављању привремених и повремених послова закључени противно одредби члана 197. став 1. Закона о раду, међутим, нижестепени судови су пропустили да приликом примене материјалног права цене да је тужени јавно предузеће које у смислу члана 2. став 1. тачка 5. Закона о буџетском систему спада у кориснике јавних средстава, због чега се у односу на њега примењују одредбе тог закона којима је у спорном периоду била прописана забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места.

Наиме, Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, број 95/18) је прописано у члану 27.е став 34. да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2019. године. Изузетност става 34. овог члана радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства. Укупан број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основама, код корисника јавних средстава, не може бити веће од 10% укупног броја запослених. Изузетно од става 36. овог члана, број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске

задруге и лица ангажованих по другим основама, код корисника јавних средстава може бити веће од 10% од укупног броја запослених, уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства како је то прописано ставом 35.-37. Чланом 105. истог закона, прописано је да ако су одредбе других закона односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Према ставу Врховног касационог суда одредбе Закона о буџетском систему којима се преписује забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места код корисника јавних средстава су *lex specialis* у односу на одредбе члана 37. Закона о раду.

Имајући у виду напред наведено, а како је тужени корисник јавних средстава, то се на њега односи забрана новог запошљавања, односно заснивања радног односа мимо претходно прибављене сагласности надлежног органа, са којих разлога је неоснован захтев тужиоца, а с тим у вези неосновани наводи ревизије.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић